

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 623 יום ה' 31 במאי 2012

השבוע בגיליון

חובות הדיווח על עו"ד, רו"ח, ויועצי מס – ההצעה עברה בקריאה ראשונה ! //

עדכונים מהשטח

הרישום הדקלרטיבי אינו גובר על המהות

מאמר

פסיקה

בג"ץ – מ"ה – (א) חוקיות הטבות מס מכוח סעיף 11(ב) לפקודה //
עליון – מ"ה – אפשרות לקבל פיצוי מעבר למצוין בטופס פחת //
מ"ה – חלוקת הקצבה במסגרת איזון המשאבים = שימוש בהכנסה //
עו"ד שמעל בתפקידו "שכח" לשלם מס // ערן מזרחי – מיידוף הישראלי //
2 שופטים חדשים בעליון // הרשות המיסים "חגגה" בשבועות //

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

חובות הדיווח על עו"ד, רו"ח, ויועצי מס – ההצעה עברה בקריאה ראשונה !

הצעת החוק עברה בקריאה ראשונה ללא מתנגדים, ומועברת לוועדת חוקה, חוק ומשפט של הכנסת להכנתה לקריאות שנייה ושלישית.

יצוין, כי הן עורכי הדין, רואי החשבון, יועצי המס ושאר נותני השירות העסקי מתנגדים להצעת החוק במתווה הנוכחי, ועמדה דומה עולה מגורמים שונים במערכת המשפט, כגון שופטים ([כבי' השי' אורי שוהם](#), [חאלד כבוב](#)), אנשי פרקליטות וכו'. צפוי מאבק לא קל לעניין זה בוועדת החוקה של הכנסת.

◆ חלק מהביקורת כלפי הצעת החוק היא פגיעה בחיסיון המהווה את לב ליבו של מקצוע עריכת הדין והוא חל בצורה גורפת על כל מידע שמוחלף בין עורך דין ללקוח, למעט במקרים קיצוניים שבו עוה"ד הינו שותף לעבירה או שומע מלקוחו על עבירה עתידית.

◆ לשכת עורכי הדין הקימה צוות מצומצם ומיוחד של עורכי דין מומחים בתחום בראשותו של **שד המשפטים לשעבר, פרופ' דוד ליבאי**. בצוות חבר גם **עורך דין אורי גולדמן ממשרד גולדמן ושות'**. הצוות שם כמטרה להידבר עם נציגי הרשות לאיסור הלבנת הון בניסיון להגיע לנוסח מוסכם, מצומצם וברור של הצעת החוק ואם לא ניתן יהיה לעשות זאת, להתנגד להצעת החוק. מעת לעת נעביר עדכונים בעניין זה במסגרת עיתון "מס פקס".

לענין זה ר' מאמרו של עו"ד אורי גולדמן: [חובות הדיווח על עו"ד, רו"ח ויועצי מס מתקרבות !](#)

◆ ביום 11.5.2012 אושרה בכנסת בקריאה ראשונה הצעת חוק איסור הלבנת הון (תיקון מס' 11) (החלת חובות על נותני שירות עסקי), התשע"ב-2012.

הצעת החוק נועדה לתקן את חוק איסור הלבנת הון ולהטיל חובות זיהוי, אימות, שמירת מסמכים ודיווח על עורכי דין, רואי חשבון, יועצי מס, מתווכי נדל"ן וכן מי שעיסוקו במתן שירותי נאמנות (להלן: "נותני השירות העסקי").

◆ חובות אלו (שיפורטו בצו שיפורסם בעתיד) יחולו בהתייחס לפעולות מסוימות בעלות אופי פיננסי שעושה נותן השירות העסקי עבור לקוחו, בגין חשד שעולה לנותן השירות העסקי במהלך מתן שירות באחת הפעולות הבאות, שהוא מבצע או מכין לביצוע עבור לקוחו:

1. קנייה ומכירה של נכסי דלא נידי או של עסקים.
2. ניהול נכסי הלקוח, ובכלל זה ניהול כספים, ניירות ערך או נכסים אחרים, לרבות ניהול חשבונות של לקוח במוסד פיננסי.
3. גיוס כספים לצורך הקמה או ניהול של חברות.
4. הקמה או ניהול של תאגידים.
5. החוק יחול על מי שעיסוקו במתן שירותי נאמנות (כמשמעותה בחוק הנאמנות, תשל"ט-1979) לאחר, אף אם אין זה עיסוקו היחיד, בתנאים המפורטים בהצעת החוק.

◆ כמו כן מוצע בהצעת החוק לקבוע חובת רישום על נותני שירות עסקי שרישומם אינו מוסדר בחוק אחר, להסדיר את הפיקוח על מילוי החובות, ולקבוע איסור על נותני שירות עסקי לקבל תשלום במזומן העולה על 50,000 ש"ח.

הרישום הדקלרטיבי אינו גובר על המהות

מאת: נדב הכהן, רו"ח
רוז'נסקי, הליפי, מאירי ושות'

3. ידוע לכל, כי רשאי אדם לרכוש, להחזיק ואף למכור זכות במקרקעין (לרבות זכות באיגוד במקרקעין) עבור פלוני.

♦ יתרה מכך, בהתאם לחוק מיסוי המקרקעין פטורה העברת הזכות מנאמן לנהנה, בכפוף למסירת הודעה במועד, מכל מס. בדרך זו רשאי למעשה הנהנה לפעול תחת שמו של הנאמן, מבלי שאיש ידע על כך (זולת רשויות המס)

♦ מפקחי המלסא גילו להיטות יתרה למלא אחר ההנחיה שהוצאה ביום 13.6.2008, ויתכן שהובאה בחשבון, במקרה זה, עמדתה הנחרצת של לשכת רואי חשבון בישראל, שגובתה (גם) בחוות דעת משפטית ומפורטת, שהוכנה ע"י עו"ד משה שקל והופצה בין כל חברי הלשכה.

מאז חלפו כארבע שנים, וכפי שהדברים נראים חל שינוי בעמדתה של רשות המיסים בישראל. עדות לכך מצאנו בפרוטוקול ממפגש שנתקיים ביום 22.6.2011 בין חברי ועדת הקשר עם מס הכנסה במרחב ת"א (של לשכת רו"ח בישראל) לבין פקיד השומה ת"א (3).

♦ בפרוטוקול האמור, שאושר לפרסום לחברי לשכת רו"ח בישראל, נמסר כי "בניגוד להודעה קודמת של הרשות, המגמה כיום לאשר הסדר לפיו רכב שבבעלות החברה נרשם בנאמנות על שם מנהל". השינוי מוסבר, בין היתר, בפסק דין שניתן לעניין המוסד לבטוח לאומי (הקובע כי בעלות על רכב, לעניין חוק הבטחת הכנסה, אינה נקבעת בהכרח על פי הרישום במשרדי הרישוי; נ.ה.).

♦ לא נותר לנו אלא להביא תקווה כי מעטים, אם בכלל, נפגעו מיישומה של ההנחיה מיום 13.6.2007.

♦ רבבות כלי רכב פרטיים רשומים במשרד הרישוי בשםם של יחידים, למרות שנרכשו על ידי תאגידים, ונמצאים בבעלותם.

בדרך זו ניתן למכור את כלי הרכב, בבוא היום, מבלי שהרישום במשרד הרישוי "יסגיר" את העובדה שהיו בבעלות תאגידים.

♦ אשר על כן הנחה היועץ המשפטי הקודם של רשות המסים בישראל, ביום 13.6.2007, את פקידי השומה (בניגוד להסדר שהיה קיים בעבר) כי לגבי כלי רכב, שיירכשו על ידי תאגידים החל מיום 1.9.2007, ייחשב הרכב כרכב תאגיד רק אם נרשם כך במשרדי רשות הרישוי.

♦ למרות שהרישום במשרד הרישוי הינו בעיקרו בעל משמעות דקלרטיבית בלבד, ועל אף שעמדתה של לשכת רואי חשבון בישראל, בנושא זה, נותרה שונה בתכלית מעמדתה של רשות המסים בישראל ("הנחיה של יועץ משפטי אינה יכולה לגבור על דיני הקניין"), נדרשו לכאורה פקידי השומה, בהתאם להנחיית היועץ המשפטי, לטעון כי רכישת הרכב בכספי התאגיד מהווה שכר סמוי (ו/או דיבידנד ו/או הלוואה), על כל המשתמע מכך, אם הרישום במשרד הרישוי נעשה על שמו של היחיד (החל מיום 1.9.2007).

מומחי המס, ברובם המכריע, לא היו תמימי דעים עם עמדתו של היועץ המשפטי הקודם, בנושא זה, והיו כאלה שהעלו תמיהות בדבר התגייסותה של רשות המיסים בישראל להטמעת נורמות ציבוריות מתוקנות.

גם הח"מ פרסם בעיתון "גלובס" ביום 2.4.2008 רשימה בשם "פול מס בניוטרל" ובה הצביע על אי התערבותה של רשות המיסים בתחומים נוספים, לטובת הנורמות הציבוריות כביכול, כגון:

1. במקרים מסוימים נוהגים סוכנים ושתדלנים, גלויים וסמויים, לקדם פעילות עסקית מסוימת (לרבות בדרך של חקיקה), תמורת תשלום נכבד, מבלי שהציבור הרחב יהיה מודע לכך. מיותר לציין כי עלויות אלו מגולגלות לפתחו של הצרכן.

2. מפעם לפעם רוכש הצרכן מוצרים שונים, עליהם מתנוסס שמו של גורם כזה או אחר, מבלי שידע כלל מיהו היצרן האמיתי. בדרך זו מצליח המשווק לגבות, במקרים לא מעטים, סכומים מפולפלים מהציבור.

העיתון המקצועי לענייני מסים

גנץ (אי) חוקיות הטבות מס מכוח סעיף 11(ב) לפקודה
ג"ץ 8300/02 גדבאן נסר ואח' נ' ממשלת ישראל ואח'
אינגה אייזנברג, עו"ד

תושבי חמשת היישובים הנוספים, ונוכח האמור בעמדת היוהמ"ש מיום 26.4.2009, תושהה הבטלות למשך שנה מיום מתן פסק הדין. חובתן של הממשלה והכנסת לפעול בשוויון בחלוקת הטבות מס אינה מתמצית בעניינם של היישובים הנוספים בלבד, אלא ראוי לראותה כחולשת על סעיף 11(ב) לפקודה בכללותו. אשר לקבוצת העתירות הנוגעת ליישובים מזרעה, כיסרא-סמיע ובית-ג'אן – ביהמ"ש העליון נתן את דעתו לעמדת היוהמ"ש בדבר הקושי שבהוצאת צו מוחלט המורה לכנסת לתקן את הפקודה, כך ששם של היישובים הללו ייכלל בה. אכן, הוספת יישובים אלה לרשימת היישובים הזכאים להטבות מס כמוה כעידוד הפרקטיקה החקיקתית הבעייתית שנקטה בה הכנסת. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מחומר הפגיעה בזכותם של התושבים לשוויון ומהתמשכותה. הפתרון הראוי הוא בקביעה של קריטריון קשיח וברור ע"י המחוקק. אלא, שניסיונות קודמים של ביהמ"ש להניע את הממשלה והכנסת לעשות כן לא צלחו. בנסיבות אלה, ונוכח התמשכות התוצאה המפלה, ביהמ"ש העליון שוכנע, כי אין מנוס אלא לקבוע, כי התרופה החוקתית המתאימה הינה קביעה, כי יש להעניק את הטבות המס לשלושת היישובים הערביים והדרוזיים, אשר הופלו לרעה ביחס ליישובים היהודיים השכנים להם. יחד עם זאת, מתוך הכרה בחשיבות מתן פתרון כולל לבעייתיות העולה מסעיף 11(ב), צירופם של שלושת היישובים יושהה לתקופה של שנה. דין העתירות של עיריית אריאל, כרמיאל, טבריה ועכו להידחות. הלכה למעשה, מבקשות העיריות, כי ביהמ"ש העליון יקבע קריטריונים חדשים למתן הטבות מס ויורה בצו מוחלט על זכאות תושביהן להטבות מס או על הגדלת שיעורן. ביהמ"ש העליון קבע, כי אין בידו הכלים – ואין זה מתפקידו – לקבוע קריטריונים למתן הטבות מס ולקביעת שיעורן.

◆ **המשנה לנשיא א' ריבלין:** ראוי היה, כי הפגמים שדבקו, באופן מתן הטבות המס ליישובים השונים בארץ, ירפאו תחת ידיהן של הרשויות האחרות – הרשות המחוקקת והרשות המבצעת. אלא, שהרשויות נמנעו מליזום ומלהשלים את תיקון החקיקה – זאת חרף בקשות, דחיות ופניות שבאו מטעמנו והופנו לרשויות השונות וחרף עמדתו של היוהמ"ש. כיוון שכך, ביהמ"ש העליון נדרש להוציא, עבור אחרים, ומכוח חובה להגן על זכויות היסוד, ערמונים מן האש הפוליטית.

◆ **הנשיא א' גרוניס:** מסכים לפסק-דינה של הנשיאה (בדימ') ד' ביניש ולהערותיו של המשנה לנשיא א' ריבלין.

התוצאה:

◆ העתירות התקבלו חלקית.

ניתן ביום 22.05.12

◆ עניינן של שמונה העתירות הינו בהיבטים שונים הנוגעים לחוקתיות הטבות מס הניתנות לתושבי המדינה עפ"י מקום מגוריהם. אף כי הרקע לכל אחת מן העתירות שונה, לכולן טענה מרכזית משותפת המופנית נגד האופן בו נקבעה רשימת היישובים הזכאים להטבות מס מכוח סעיף 11(ב) לפקודת מס הכנסה (להלן: "הפקודה"). רשימה זו עודכנה לאחרונה במסגרת החוק לתיקון פקודת מס הכנסה (תיקון מס' 146), (להלן: "תיקון 146"). עפ"י הטענה המשותפת לכלל העתירות, הטבות המס ניתנו, ועודן ניתנות, מבלי שנקבעו לשם כך אמות מידה אחידות, שוויוניות וראויות, באופן שפוגע בשוויון. בחלק מן העתירות נטען, כי הפגיעה בשוויון מתבטאת בהפלייתם של יישובים ערביים ודרוזיים בצפון הארץ ושל יישובים בדואיים בדרומה לעומת יישובים יהודיים שכנים, וזאת ללא כל הבחנה עניינית ביניהם.

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק – הנשיאה (בדימ') ד' ביניש, הנשיא א' גרוניס, המשנה לנשיא א' ריבלין:

◆ **הנשיאה (בדימ') ד' ביניש:** המשיבים בעתירות לא פעלו בהתאם לעיקרון השוויון. רשימת היישובים הנהנים מהטבות המס לפי סעיף 11(ב) לפקודה נקבעה ללא אמות מידה ברורות, גלויות ושוויוניות. יישובים הוספו או הורדו ממנה ללא כל רציונל כתוב, שיכול לסייע בבחינה האם ישנה הבחנה רלוונטית בין יישובים שזכו להטבת המס ובין יישובים שאינם נהנים מהטבה זו. סעיף 11(ב) גם אינו כולל אמת מידה המבהירה את ההבחנה בשיעור ההטבה לה זכאים יישובים שונים.

◆ ביהמ"ש העליון קבע, כי סעיף 11(ב) לפקודה (בנוסחו לאחר תיקון 134 ו-146) נוקט בעניינם של תושבי מזרעה, כיסרא-סמיע ובית-ג'אן יחס שונה לשווים ללא כל שונות רלוונטית. הפלייה זו של תושבי מזרעה, כיסרא-סמיע ובית-ג'אן נמנית עם ההפלות המובהקות שישנן. בתוצאתה היא לוקה באחת מן ההבחנות החשודות ביותר – הבחנה על בסיס לאום. ככזו, היא גוררת עימה באופן מובנה פגיעה בכבודם של תושבי שלושת היישובים ומעמידה אותם בעמדה נחותה, לכאורה, ביחס לשכניהם היהודים. התמשכות ההפליה לאורך שנים; התעלמות הגורמים הרלוונטיים בממשלה מפניות נציגי התושבים והימנעות הכנסת מהסדרת המצב, מגבירות את עוצמת הפגיעה בזכות לשוויון. ביהמ"ש העליון מצא, כי תיקון 146 פוגע בזכות לשוויון כחלק מן הזכות לכבוד האדם פגיעה שאינה עומדת בתנאי פסקת ההגבלה שבחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. משכך, אין אלא להורות, כי דין חלק ב' לתוספת הראשונה בפקודה בנוסחו הנוכחי, קרי הכללת חמשת היישובים הנוספים, להתבטל. יחד עם זאת, בשים לב למשמעות הכלכלית הנלווית לביטול חלק ב' לתוספת הראשונה על חייהם של

העיתון המקצועי לענייני מסים

אפשרות לקבל פיצוי מעבר למצוין בטופס פחת
 ע"מ 7792/09 כליף תעשיות (1994) בע"מ נ' הוועדה המיוחדת
 אמיר אבו ראזק, משפטן

תעשיות, כי הוציאה לבניית המבנה כחמישה מיליון ש"ח נוספים והיא אף ביקשה לתקן בהתאם ובאופן רטרואקטיבי את דיווחיה למס הכנסה. לעומת זאת בבקשה שהוגשה לה גדל סכום ההשקעה הנטען לכעשרים מיליון ש"ח. הוועדה מוסיפה ומציינת כי הפיצוי שניתן לכליף תעשיות חושב באותו האופן שבו חושבו פיצויים לעסקים אחרים ועל פי אותה שיטת חישוב שנקבעה בחוק ומשכך הוא עולה בקנה אחד עם הוראת תקנה 5 לתקנות יישום תוכנית ההתנתקות - תשלום מיוחד. לטענת הוועדה, הנסיבות האישיות שעליהן הצביע כליף אינן מצדיקות סטייה מגישתה הכללית. לטענתה כיוון שכליף תעשיות הייתה עסק מפסיד התשואה בגין המבנה הייתה נמוכה ביחס להשקעה בו, ועל כן המסלול הנכסי הניב לה פיצוי גדול יותר.

בית משפט העליון בפני כבוד השופטים מ' נאור, א' חיות וי' עמית:

◆ ביהמ"ש קבע בדעת רוב, כי הוועדה המיוחדת מוסמכת ורשאית להורות על תשלום מיוחד לעסק שהיה פעיל במועד הקובע בגין השקעות במבנה אשר לא נרשמו בטופס הפחת. הוועדה המיוחדת מהווה מעין "שסתום ביטחון" אשר נועד להבטיח מתן פיצוי הולם והוגן במקרים מתאימים ובניגוד לעמדת הוועדה. לוועדה נתון שיקול דעת רחב לפסוק פיצוי כתשלום "לפנים משורת הדין" באותם מקרים מיוחדים אשר בהם מצאה הוועדה כי החוק אינו מעניק למפונה פיצוי הוגן במסלול הרגיל, אך הצדק מחייב לעשות כן. על פי תיקון מספר 4 לחוק יישום תוכנית ההתנתקות ניתן לבעלי עסקים שהעתיקו את עסקם שיפוי בגין מבנה בשיעור המבוסס על ערכים נורמטיביים אשר נקבעו בתוספת לחוק, וככל שחלק מן העלות לא דווח בטופס הפחת שהגיש בעל העסק יילקח בחשבון בהקשר זה הפער בין הסכום שדווח לבין הסכום שאמור היה להיות מדווח בערכים נורמטיביים. ביהמ"ש סבור כי החלטת הוועדה המיוחדת הייתה בלתי סבירה ומן הראוי לבטלה. על הטוען כי עלות הקמתו של מבנה הייתה גבוהה מזו שצוינה בטופס הפחת, נטל ממשי מוטל להוכיח כי טענותיו החדשות אינן כוזבות גם הן. בשל הטעמים שפורטו קבע ביהמ"ש הנכבד כי ישולם למערערים בגין הקמת המבנה תשלום של 6,304,000 ש"ח בתוספת הפרשי הצמדה בנוסף להוצאות שכ"ט.

התוצאה:

◆ הערעור נתקבל

ניתן ביום 16.05.2012

ב"כ המערערים: עו"ד רון רווה

ב"כ המשיבה: הוועדה המיוחדת לפי חוק יישום ההתנתקות

◆ בשנת 1994 החליטה כליף תעשיות להעתיק את מפעלה לאזור התעשייה ארז שברצועת עזה. לשם כך, חכרה מן הממונה על הרכוש הממשלתי והנטוש באזור חבל עזה, מגרש ששטחו 3,002 מ"ר. תקופת החכירה עליה הוסכם הייתה לארבעים ותשע שנים החל מיום 27.11.1994, ומטרת החכירה הוגדרה כ"הקמת מפעל מתכת וחלונות אלומיניום". לקראת סוף שנת 1997, החלה כליף תעשיות בבניית מבנה תעשייה על המגרש. עם תום הבניה עמד שטחו הכולל של המבנה על 8,718 מ"ר. מפעלה של כליף תעשיות פעל במבנה תקופה קצרה ביותר (כשלושה שבועות בלבד) וזאת על רקע המצב הביטחוני הקשה ששרר באותה תקופה באזור, עם פרוץ האינתיפאדה השנייה. בעקבות פינוי המבנה הגישה כליף תעשיות תביעה לוועדת הזכאות, אותה ביססה על סעיף 64 לחוק שעניינו כאמור "פיצוי בשל עסק פעיל ביום הקובע", ובחרה לבסס את תביעתה על המסלול הנכסי הקבוע באותו סעיף. ועדת הזכאות פסקה לכליף תעשיות מקדמות בסך כולל של 4,172,921 ש"ח בציינה כי מסכום זה יש לנכות את המקדמות ששולמו כדן. ועדת הזכאות דחתה, ברוב דעות את בקשתה של כליף תעשיות להמליץ בפני הוועדה המיוחדת להגדיל את הפיצוי על פי סעיף 68 לחוק יישום תוכנית ההתנתקות. המערערים בחרו שלא לערער על החלטת ועדת הזכאות ותחת זאת הגישו לוועדה המיוחדת בקשה לתשלום מיוחד "לפנים משורת הדין" על פי סעיף 137(ב)(2) לחוק אשר נדחתה וכתוצאה מכך המערערים עתרו לבית המשפט לעניינים מנהליים אשר גם הוא דחה את העתירה.

◆ לטענת המערערים, הוועדה המיוחדת ובית משפט קמא התעלמו מתכליתו של חוק יישום תוכנית ההתנתקות ליתן למפונים פיצוי ראוי והוגן שיאפשר להם להקים עסק דומה מחוץ לשטח הפינוי. המערערים הדגישו כי טופס הפחת הוא אמצעי להערכת השווי בקירוב סביר ואין לעשות בו שימוש להענשת אלו שלא דיווחו במסגרתו על מלוא השקעותיהם. המערערים מוסיפים וטוענים כי הוועדה המיוחדת שגתה בכך שהיא בחנה את טענותיהם במשקפיה של ועדת הזכאות. המערערים מוסיפים וטוענים כי למעשה ניתן להתייחס לכליף תעשיות כאל עסק שלא היה פעיל במועד הקובע כיוון שהלכה למעשה היא לא ניהלה במבנה את עסקיה אלא השכירה חלקים ממנו.

◆ לטענת המשיבה, עליה להפעיל את שיקול דעתה במסגרת חוק יישום תוכנית ההתנתקות, על האיזונים הפנימיים שבו, ובין היתר בהתחשב בהוראתו הברורה בעניין החובה לפצות עסק פעיל ביום הקובע בהסתמך על דיווחיו בטופס הפחת. הוועדה מוסיפה כי בוועדת הזכאות טענה כליף

חלוקת הקצבה במסגרת איזון המשאבים = שימוש בהכנסה ע"מ 11-01-23939 גד אדרי נ' פקיד שומה ירושלים רזנברג אברהם, משפטן (יועץ מס)

ידי הזכאי לה וחייבת במס על ידו בלבד, ואינה ניתנת לחלוקה, פיצול או העברה באופן שיעביר את נטל המס מהזכאי לה.

ביהמ"ש המחוזי בירושלים בפני כב' השופט דוד מינץ:

♦ ראשית, ביהמ"ש קבע, כי טענת ההתיישנות להידחות. המערער לא הביא כל ראיות לתמוך את טענתו ומנגד המשיב ביסס את דחיית הטענה די הצורך. לכן, המסקנה המתבקשת היא כי המשיב קבע למערער את השומות והעבירם לו במועד ובאופן הקבוע בחוק. ובאשר לאופן מיסוי הגמלה. אין מחלוקת כי על המערער והאישה, אשר נישאו לאחר 1974, חל משטר איזון המשאבים שבחוק יחסי ממון. כן מוסכם כי האישה זכאית ל-1590 ש"ח מסכום הגמלה על פי ההסכם שנכרת בין המערער ובינה. אין גם מחלוקת כי הפנסייה שנצברה במהלך חיי הנישואין נכללת ברכושם המשותף של בני הזוג והיא נכס בר איזון על פי סעיף 5(ג) לחוק יחסי ממון הקובע. השאלה היחידה שיש להכריע בה היא, האם יש למסות את כל גמלת המערער לפי מדרגות המס החלות עליו, או שיש למסות את חלקו של כל אחד מבני הזוג בגמלה לפי מדרגות המס החלות על אותו בן זוג בלבד. כאמור על המערער והאישה חל הסדר איזון המשאבים לפי חוק יחסי ממון. הגישה הרווחת היא כי הסדר איזון המשאבים הוא הסדר אובליגטורי דחוי שאיננו מקנה לבן הזוג זכות קניינית בנכס, אלא רק זכות תביעה אישית כנגד בן הזוג השני בעת פקיעת הנישואין (ראו 11550/04 ע"א סיטבון נ' סיטבון [פורסם במאגרים] 14.3.2007); ע"א 3563/92 עזבון המנוח גיטלר ז"ל נ' גיטלר, פ"ד מח(5) 489. מכאן שזכות האישה בחלקה בגמלה הצומחת מכוח הסדר איזון המשאבים איננה זכות קניינית בנכס המהווה נכס משותף כי אם רק זכות תביעה אישית כלפי המערער הנותרת במישור היחסים שבין השניים.

♦ ביהמ"ש קבע, כי די בקביעה שהזכות לגמלה המשולמת למערער היא זכות הנובעת מיגיעתו האישית, כדי לדחות את טענת המערער. לא יכולה להיות מחלוקת כי הגמלה נחשבת כחלק בלתי נפרד מן התמורה שהעובד זכאי לה עקב עבודתו והיא נגזרת מגובה שכרו ומשך שנות עבודתו. משכך, יש לראות בגמלה כחלק מהכנסתו של המערער. לאור זאת חלקה של האישה בגמלה הוא שימוש שעושה המערער בהכנסתו שלו ושאותה יש למסות לפי מדרגות המס שלו בלבד, ודין הערער להידחות.

♦ התוצאה: הערער נדחה.

ניתן ביום 21.5.2012
ב"כ המשיב: לא צוין

♦ המערער, פרש לגמלאות משירותו במשטרת ישראל ביום 01.03.01 וכיום הוא בעל משרד עו"ד. בשנת 1997 התגרש המערער מאשתו וביום 23.11.03 ערכו השניים הסכם בדבר חלוקת קצבת הגמלאות שמקבל המערער, הסכם אשר קיבל תוקף של פסק דין בבית המשפט לענייני משפחה בנצרת. בין היתר, נקבע בהסכם כי המערער יעביר לידי גרושתו (להלן: "האישה") סך של 1,590 ש"ח שהוא חלקה היחסי מהגמלה המשולמת לו מדי חודש ממשטרת ישראל. הסכמה זו אף קיבלה תוקף מחודש ביום 20.01.11. המערער דיווח על הכנסה חייבת מגמלה ממשטרת ישראל בסכום העולה רק כדי חלק מסכום הגמלה המשולמת לו בפועל. המשיב הוציא למערער צווי שומה לשנים 2005-2008 לפי סעיף 152(ב) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"), ומכאן הערער. השאלה העיקרית שנדונה בערעור נגעה לאופן מיסוי הגמלה המשולמת למערער ממשטרת ישראל אשר כמחציתה מועברת לגרושתו על פי הסכם הגירושין ביניהם.

♦ טענות המערער, טענתו הראשונה של המערער הייתה שחלה התיישנות על צווי השומה שהוציא המשיב לשנות המס הרלוונטיות, שכן אלו לא נשלחו אליו בדואר רשום והגיעו לידיו רק בחלוף למעלה משלוש שנים מתום שנות המס הרלוונטיות. לגופו של עניין, טענתו העיקרית של המערער הייתה כי גמלה תקציבית היא נכס הוני שיש לאזנו במסגרת איזון המשאבים בינו ובין האישה, לפיכך זכות האישה לחלקה בגמלה המשולמת לו, קמה מכוח חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן: "חוק יחסי ממון") כפי שנפסק בפסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה. ולכן טענת המערער היא, שהוא החזיק בחלקה של האישה בגמלה בחזקת שלוח וזכאותה לקבל בפועל את חלקה בגמלה נולדה ביום בו המערער קיבל את הגמלה ממשטרת ישראל, היינו יום פרישתו מהמשטרה. המערער הוסיף כי חלקה של האישה בגמלה איננו "הכנסה מיגיעה אישית" שלו אלא הכנסתה שלה מכוח איזון המשאבים. לבסוף, טען המערער, שאין למסותו על חלקה של האישה בגמלה מלכתחילה, אלא יש למסותו אך על חלקו שלו בגמלה ואת האישה על חלקה שלה, כל אחד לפי מדרגות המס החלות עליו לפי הדין.

♦ טענות המשיב, כי מסר את צווי השומה ופירוט נימוקי השומה על פי לוח הזמנים הקבוע בחוק וכי המסמכים נמסרו בדואר רשום לכתובתו של המערער ובפקס' לרואה החשבון שלו, כנדרש. לגופן של הטענות עמדת המשיב הייתה שחלקה של האישה בגמלה מהווה "שימוש" בהכנסתו החייבת של המערער והיא אינה מהווה הוצאה בייצור הכנסה שלו. הגמלה הינה בגדר פנסייה תקציבית שהיא זכות הנובעת מנתוניו של העובד. סעיף 1 לפקודה אף מגדיר "קצבה המשולמת מאת מעביד לשעבר" כ"הכנסה מיגיעה אישית", והכנסה כזו מתקבלת על

2 שופטים חדשים בעליון

בטקס חגיגי בבית המשפט העליון, הושבעו שני שופטים חדשים לעליון – פרופ' דפנה ברק ארז והשופט אורי שהם. בנוסף, הושבעה השופטת מרים נאור לתפקיד המשנה לנשיא בית המשפט העליון, והמיועדת לרשת את מקומו של הנשיא, אשר גרוניס, לאחר פרישתו בינואר 2015. לאחר כניסת השופטים החדשים לתפקידם, פועלת ערכאת השיפוט הבכירה בתקן מלא, של 15 שופטים במינוי קבע.

הרשות המיסים "חגגה" בשבועות

בערב חג השבועות נערך מבצע מיוחד בירושלים ע"י רשות המיסים. במבצע נטלו חלק 19 צוותים של מבקרי ניהול ספרים, כ-170 מעובדי רשות המיסים ממשרדי השומה ירושלים 1, ירושלים 2 וירושלים 3, משרד מיסוי מקרקעין ירושלים, משרד חקירות מס הכנסה ירושלים והדרום והיחידה הארצית לאכיפה ולגביה, שאותם ליוו עשרות שוטרים. במסגרת המבצע הצטרפו המבקרים לציבור שערך קניות בחנויות והשווקים הסואנים בירושלים לקראת החג. מטרת המבצע הייתה לוודא, כי העלייה בפעילות לקראת החג באה לידי ביטוי גם ברישום המכירות בקופה. פעילות הביקורת, במסגרתה נבדקו 156 עסקים, החלה בשעה 5:00 לפנות בוקר, הן בשוק הסיטונאי בעיר, הן בשוק מחנה יהודה וברחובות הסמוכים לשוק. צוותים נוספים ערכו ביקורות בשכונת מאה שערים ובמרכז העיר וכן במזרח ירושלים ובעוטף ירושלים. ב-14% מהביקורות נמצא אי רישום תקבולים וב-13% נמצאו ליקויים בניהול ספרים. פעילות עובדי הגביה במשרדים יחד עם עובדי היחידה לאכיפת הגביה הביאה לגבייה מחייבים של כ-24 מיליון ש"ח. 6 סרבני הגשת דוחות נחקרו ביום המבצע על ידי חוקרי משרד חקירות מס הכנסה ירושלים והדרום, 12 נוספים הזדרזו והגישו את הדוחות מיד עם קבלת ההזמנה לחקירה. נגד סרבנים שנחקרו ולא יגישו דוחות בהקדם, יוגשו כתבי אישום מהירים או יוטל עליהם קנס מנהלי, לפי העניין.

עו"ד שמעל בתפקידו "שכח" לשלם מס

בית משפט השלום בחיפה, כב' השופטת לובנה שלאעטה חלאילה, האריך ביום 30.5.12 ב-6 ימים, את מעצרו של עו"ד חוסאם מוחסן, בן 41 מג'ת, בעל משרד לעריכת דין בחדרה, החשוד בהשמטת הכנסות שנטל לעצמו מכספי לקוחות. ביחידת הונאות מחוז חוף ובמשרד חקירות מס הכנסה חיפה והצפון, מתנהלת חקירה נגד חוסאם מוחסן העוסק במתן שרותי עריכת דין, בין היתר עריכת הסכמי רכישה ומכירה של דירות ונכסים עבור לקוחות פרטיים שונים. מבקשת המעצר עולה, כי בשנים 2008 – 2011 ביצע החשוד, במסגרת עיסוקו בעריכת דין, חוזים למכירה וקנייה של נכסים ודירות מגורים עבור לקוחות שונים. החשוד קיבל לידי מרוכשי הדירות כנאמן, כספים אותם היה אמור להעביר למוכרי הנכסים לאחר הסדרת רישום הליכי המכירה. עפ"י החשד, לא העביר החשוד, את כספי מכירת הנכסים למוכרים, אלא לקח אותם לרשותו מבלי שדיווח על הכנסות אלו בספרי החשבונות ובדוחות שהגיש לפקיד השומה. לטענת הרשות, החשוד פעל כך לפחות בשמונה מקרים והשמיט, עפ"י החשד, הכנסות בגובה של כמיליון ש"ח.

ערן מזרחי – מיידוף הישראלי

בית משפט השלום בתל-אביב, כב' הש' עידו דרואן, האריך ביום 31.5.2012 ב-7 ימים את מעצרו של ערן מזרחי, שקיבל את הכינוי "מיידוף הישראלי", מנהל ההשקעות מסביון החשוד, כי "עקץ" עשרות מיליוני שקלים מכספיהם של כ-100 משקיעים. בבקשת המעצר שהגישה המשטרה נגד מזרחי, נכתב, כי מזרחי חשוד בביצוע עבירות של מירמה בנסיבות מחמירות, זיוף בנסיבות מחמירות ועבירות על חוק איסור הלבנת הון. מיוחס לו כי כבעלים של חברת סטידל השקעות ופיננסים, גייס עשרות מיליוני שקלים מעשרות לקוחות שונים, תוך שהוא מתחייב להשקעות בשוק המט"ח ומבטיח תשואות גבוהות למשקיעים, שהתפתו להשקיע אצלו את כספם. בדיעבד מסתבר, כי מזרחי עשה "הונאת פונוזי" (שיטת הפירמידה) וכל העת, על-פי החשד, הציג מזרחי למשקיעים מצגי-שווא, לפיהם השקעותיהם מניבות רווחים משמעותיים תוך הצגת נתונים כוזבים, על גבי מסמכים רשמיים של החברה שבעלותו, ביחס למצב היתרה בחשבונותיהם, ובכך שכנע אותם להשקיע סכומי כסף נוספים. מהבקשה עולה, כי חלק ניכר מהכסף הועבר לחו"ל וחלק ניכר ממנו כלל לא הושקעו ושימש לצרכי הפרטיים.

מס פקס מערכת ושיווק: דרך מנחם בגין 132, מגדל עזריאלי 1
תל אביב 67021; טל. 03-6966416 פקס. 03-6953991 info@masfax.co.il

מערכת העיתון תשמח לקבל פניות, הערות והארות, לגבי סוגיות ושאלות שמתעוררות בתחום המס במישור הפלילי, האזרחי, איסור הלבנת הון ונושאים אשר ברצונכם שיקבלו התייחסות / כיוסי. האמור בעיתון זה אינו מהווה יעוץ מקצועי, חוות דעת, סקירת המצב המשפטי ו/או הדין הרלבנטי טל. 03-6966733, פקס. 03-6966744

אין לצלם, להעתיק או להפיץ בדרך אחרת גיליון זה, או חלקים ממנו, ללא היתר בכתב ומראש מהעורכים.